

Kapitel i denne Historie. Den Type, som vi nu vedtager for Traktaten mellem Danmark og Tyskland, fik sin Form af en af de ledende Mænd indenfor denne Union, Østregens Baron Plener. Men tager vi Folkeforbundet, som den højtærede Udenrigsminister talte om, Locarno og alt det, der hænger sammen dermed, kan vi sige, at det, vi nu staar overfor, er en Frugt af det Arbejde, en Videreførelse af det, som er gjort dér. Der er nævnt en Gang, at man kunde have ønsket, at der i Indledningen til den dansk-tyske Traktat var kommet en lignende Bestemmelse som den, der findes i Traktaten mellem Danmark og Svejts, hvor Grænsernes Sikring omtales. Det behøves nu ikke, efter at Tyskland er blevet Medlem af Folkernes Forbund; dermed er Grænserne sikrede. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem Hr. Schmidt nævnte, at Artikel 19 i Folkeforbundspagten kunde de, som ønskede en Grænseregulering, henholde sig til. Vi er heller ikke fra dansk Side bange for at fremholde Artikel 19, vi er ikke bange for at indskyde os under den, om den en Gang skulde blive brugt.

Polen er for saa vidt ogsaa vor Nabo-stat, nemlig til Søs. Ogsaa med Polen har vi faaet en Voldgiftstraktat, som vi nu hørte nævnt som den videstgaaende Type. Og saa har vi faaet en Voldgiftstraktat mellem Danmark og Frankrig, som hører til samme Type. Hvor vidt vi er naaet med dette, kan vi se ved at sammenligne det med Forslaget til Rigsdagsbeslutning angaaende Fornyelse af den dansk-britiske Voldgiftskonvention, der hører til den gamle Stormagtstype, hvor de almindelig kendte Undtagelser om „Ære og vitale Interesser“ findes. Hver Gang den har været forelagt til Fornyelse her i Tinget, har et Medlem af Oppositionen staaet her og halvt bebrejdet den da siddende Udenrigsminister, at han ikke havde kunnet komme videre. Jeg burde maaske blive i samme Tradition, men det er der ikke nogen Grund til, hverken denne Gang eller tidligere, thi fra dansk Side er der, hvilken Udenrigsminister der end har siddet under hvilken som helst Regering, gjort, hvad vedkommende kunde, for at naa videre. Det staar ikke til Danmark at faa det ændret. Vi maa haabe paa, at denne Konvention, næste Gang vi ser den, faar en Form, der er videregaaende, og bliver jævnbyrdig med de andre, vi nu har.

Der bliver sagt, at det er jo kun Lapper Papir, dette her. Ja, hvad er ikke Lapper Papir? Grundloven er jo ogsaa kun en Papirlap. Det, det kommer an paa, er, som den højtærede Udenrigsminister sagde,

den gensidige Tillid mellem Folkene. Det er den gode Villie Menneskene imellem, det kommer an paa. Naar den ikke findes, er alt, hvad vi arbejder med, forgæves, men derfor lader vi jo dog ikke være med at give Love. Derfor lader vi ikke være med at glæde os over et hvert som helst Fremskridt.

Jeg lykønsker den højtærede Udenrigsminister til, at han faar Lov til at sætte sit Navn under denne Traktat, og jeg takker ham for det store Arbejde, som ligger forud for disse Traktaters Tilvejebringelse.

Holger Andersen: Jeg har allerede under Finanslovdebatten omtalt de forskellige Voldgiftstraktater, som er forelagt til Ratifikation i dette høje Ting i Dag, og efter den indgaaende Behandling, som i Særdeleshed Voldgiftstraktaten med Tyskland har været Genstand for i det udenrigspolitiske Nævn, og efter de kommenterende Bemærkninger, som den højtærede Udenrigsminister har fremsat i sin Forelæggelsestale i Dag, kan jeg ligesom de andre ærede Ordførere fatte mig i Korthed. Ogsaa vi fra vor Side vil benytte Lejligheden til at udtale vor Glæde over og vor Anerkendelse af det Arbejde, der her er gjort af den højtærede Udenrigsminister. Ogsaa vi er Tilhængere af ethvert Arbejde, der tager Sigte paa at udvikle Voldgiftstanken, Retstanken i Forholdet Nationerne imellem, og de fire Traktater, der foreligger til Behandling i Dag, er en meget vigtig Etape paa denne Vej. De er jo ret forskellige. Det er ikke min Mening ved denne Lejlighed at fordybe mig i Enkeltheder, det finder jeg, som sagt, ikke fornødent, men vi ser i disse Traktaters tre forskellige Typer, om jeg saa maa sige, en Virkeliggørelse af hele det brogede Billede, som Voldgiftstankens Udvikling i den allernyeste Tid har frembudt.

Traktaterne med Polen og Frankrig er af den mest fremskredne Type, de er i enhver Henseende forbeholdsløse. Her er jo ogsaa Tale om to Stater, med hvilke vi ikke har eller kan tænkes at faa noget som helst udestaaende, og jeg kan i enhver Henseende dele den Opfattelse vedrørende disse to Traktater, som fremsattes af den højtærede Udenrigsminister. Jeg vil i Særdeleshed udtale min Glæde over den store Forenkling af Systemet, som disse to Traktater repræsenterer. Traktaterne med Frankrig og Polen skelner overhovedet ikke mellem Behandlingen af retlige og politiske Tvistigheder. De er underkastet en og samme